

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.035/2019/4.szám

A Szegedi Ítéltábla a Feketéné dr. Szemző Margit ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Magyar György ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. december 14. napján kelt 7.P.20.833/2018/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja** és megállapítja, az alperes azzal sértette meg a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, hogy a 2018. március 18. napján tartott sajtótájékoztatón elhangzott nyilatkozatában valótlanul állította azt a tényt, a felperes lakásvásárlása során az értékbecslést **(perben nem álló személy neve)** végezte, továbbá valós tényeket hamis színben feltüntetve nyilatkozatával azt sugallta, hogy a felperes a korábban általa bérelt lakás megvásárlása során a lakáshoz jogellenesen, visszaélészerűen, a bűncselekmény gyanúját felvető módon, a forgalmi értékéhez képest lényegesen alacsonyabb áron jutott hozzá.

Az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 700 000 (hétszázezer) Ft-ra leszállítja.

Mellőzi a becsülethez való jog megsértésének megállapítását és az erre irányuló kereseti kérelmet elutasítja.

Az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét leszállítja 60 000 (hatvanezer) Ft-ra és megállapítja, hogy ezt meghaladóan a peres felek az elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 51 625 (ötvenegyezer-hatszázhuszonöt) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 80 000 (nyolcvanezer) Ft fellebbezési eljárási illetékből a felperes 40 000 (negyvenezer) Ft, az alperes ugyancsak 40 000 (negyvenezer) Ft-ot köteles megfizetni az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes korábban **(város neve)** Város aljegyzője volt, az alperes jelenleg **(város neve)** polgármestere.

A felperes 2008. május 5-én lakásbérleti szerződést kötött a helyi önkormányzat tulajdonát képező **(város neve), (utca, házszám, lakásszám)** ajtószám alatti lakásingatlanra a polgármesteri hivatalnál fennálló munkaviszonyaig tartó időtartamra.

Az önkormányzat a tulajdonát képező lakásingatlanok elidegenítését szabályozó 9/2016. (II. 5.) Kgy. rendeletében foglaltak szerint 2017-ben nyilvános pályázatot hirdetett több ingatlana értékesítésére, köztük a fenti ingatlanra, amelynek kikiáltási árát - a **(cég 3)** által 2016. május 10-én készített ingatlanforgalmi szakértői véleményben meghatározott, majd a 2017. február 7-én kelt ún. értékfenntartó nyilatkozatával megerősített összeggel egyezően - 10 200 000 Ft-ban jelölte meg.

A felperes és **(város neve)** Város Önkormányzata 2017. május 25-én adásvételi szerződést kötöttek a fenti ingatlanra, amelyben a vételárát 11 828 859 Ft-ban határozták meg. Megállapították, hogy a felperes az ingatlan bérlője, aki a vételárát egy összegben kívánja kiegyenlíteni, ezért **(város neve)** Város Közgyűlésének 9/2016. (II. 5.) Kgy. rendelete 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján összesen 40 %-os vételárkedvezmény illeti meg, így a fizetendő vételár 7 097 315 Ft. A felperes a vételárát a szerződésben kikötöttek szerinti módon és időpontban megfizette.

Az alperes 2018. március 14-én sajtótájékoztatót tartott, amelynek során aggályát fejezte ki a **(város neve)**-i önkormányzati lakások értékesítésének gyakorlatát illetően. A budapesti V. kerületi lakáspanamával párhuzamot vonva utalt arra, a jelenlegi önkormányzati szabályozás e téren visszaélésekre ad lehetőséget, amely lehetőség kihasználásának egyik példaként említette a felperes lakásvásárlását. Ezzel összefüggésben előadta, a felperes az önkormányzat által 2008-ban **(perben nem álló személy neve)**-től 14 millió Ft-ért vásárolt, majd utóbb az ugyancsak **(perben nem álló személy neve)** által készített értékbecslés alapján kialakított ár alapján 40 %-os kedvezménnyel 7,1 millió Ft vételárért szerezte meg a lakását. Utalt arra, az ügylet az önkormányzatnak pénzesztelen jelentett, ami felveti a hűtlen kezelés gyanúját.

Ezután újságírói kérdésre kijelentette: „Meg fogjuk nézi a szakértőinkkel, hogy itt történt-e jogilag kifogásolható, megfogható lépés, és meg fogjuk tenni a szükséges intézkedéseket.”

A felperes keresetében kérte a bíróságot, állapítsa meg, hogy az alperes a 2018. március 14-én megtartott sajtótájékoztatóján elhangzott alábbi nyilatkozataival megsértette a becsületét és jóhírnevét:

„Magának az aljegyző asszonynak, **(felperes neve)**-nek a lakása még érdekesebb ebben az esetben. 2008-ban az önkormányzat 14 millió forintért vásárolta meg a **(cég 1)**től, **(perben nem álló személy neve)**-től ezt a lakást, majd az ő általa felértékelt ár alapján, 40 % kedvezménnyel, 7,1 millió forintért adták el 2017-ben.

Tehát itt azért mindkét esetben számszerűsíthető az, hogy az önkormányzat pontosan mennyi pénzt vesztett ezen a tranzakción. És amikor az önkormányzat vezető tisztségviselője, egyben gazdasági vezetője az, akinek a személyes tulajdonába kerül ez a lakás, ez bizony felveti a hűtlen kezelésnek is a gyanúját.”

A személyiségi jogsértés szankciójaként kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint megfelelő elégtételadásra és 2 millió Ft sérelemdíj fizetésére kötelezését. Keresete jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § d) pontját, 2:45. § (1) és (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a)-c) pontját, valamint 2:52. §-át jelölte meg. Álláspontja szerint az alperes azzal a nyilatkozatával, hogy ő (a felperes) és gyermekei lakásvásárlása felveti a hűtlen kezelés gyanúját, becsületsértést valósított meg. Kiemelte, az alperes sajtótájékoztatóján elhallgatta azt a tényt, hogy 9 éven keresztül bérelte a lakást piaci alapon, és csak

ezt követően vásárolta meg azt az önkormányzati lakások elidegenítésének feltételeit tartalmazó közgyűlési rendelet szabályainak megfelelően. Előadta, az értékbecslést az alperes állításával szemben a **(cég 3)** végezte el, miután kifejezetten kérte, hogy erre a feladatra ne a szomszédjában lakó **(perben nem álló személy neve)** érdekeltségébe tartozó céget kérjék fel. A sérelemdíjjal kapcsolatos igénye körében arra hivatkozott, hogy 2002 óta áll a város szolgálatában vezető beosztásban, köztisztviselőként álló személy, akinek munkáját többször állami kitüntetés formájában ismerték el. Állította, a valótlan kijelentések a társadalmi életben elfoglalt szerepét hátrányosan érintették, a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása pedig nem hatalmazza fel az alperest valótlan tényállítások megtételére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, a sajtótájékoztatón a felperes személyét érintően valótlan tényeket nem állított, mivel a rendelkezésére álló okiratokból az általa levezetett értékesítési láncolat, a vételár, valamint az alkalmazott kedvezmény egyértelműen megállapítható volt. Hangsúlyozta, kijelentéseit a szöveg összefüggéseivel együttesen kell értékelni, a sajtótájékoztató célja az önkormányzati ingatlanok értékesítésének korábbi szabályozásával szembeni kritika megfogalmazása volt, nyilatkozata közügyeket érintő politikai véleménynyilvánítás, amelyet a felperes mint közéleti szereplő tűrni köteles. Utalt arra, az újságírói kérdésre adott válaszát is figyelembe véve egyértelmű, hogy részéről nem tényállítás hangzott el, hanem csak felvetette és a nagyközönség elé tárta a vitathatónak tartott ingatlanértékesítéseket, amelyek részletes kivizsgálását mindenképpen szükségesnek ítélte. Hangsúlyozta, a sajtótájékoztatón elhangzott kijelentései nem a felperesre, hanem az önkormányzatra és annak gyakorlatára vonatkoztak, nem állította és nem is sugalmazta, hogy a felperes bűncselekményt követett el, csupán annak a lehetőségét fejezte ki véleménynyilvánítás formájában, hogy hűtlen kezelés történt. A felperes közéleti szereplői minőségének igazolására a felperessel készült sajtóinterjúkat tartalmazó újságcikkeket csatolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes 2018. március 14-én megtartott sajtótájékoztatón elhangzott - az elsőfokú ítéletben idézett - valótlan tényállításával megsértette a felperes becsületét és jóhírnevét. Eltiltotta az alperest a további jogsértéstől, kötelezte 1 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperes által sérelmezett nyilatkozatok tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e. Részletesen ismertette a véleménynyilvánítás és a tényállítás elhatárolására vonatkozó szempontokat, amellyel összefüggésben kiemelte, a felperes keresetlevelében egyértelműen feltűntette a sérelmezett nyilatkozatrészeket, amelyeket tényállításnak minősített, mivel azok valóságtartalma bizonyítható. Megállapította, az alperesi nyilatkozatok tartalmukat tekintve részben valós tényeket tartalmaznak, a perbeli ingatlant ugyanis valóban 40 % kedvezménnyel, 7,1 millió forintért adták el 2017-ben, emellett azonban a perben nem nyert bizonyítást, hogy 2008-ban 14 millió forintért vásárolta meg az önkormányzat a lakást, az pedig egyértelműen valótlan állítás, hogy a felperesi adásvételt megelőzően **(perben nem álló személy neve)** vagy cége adott volna értékbecslést. Kiemelte, az alperes nyilatkozata a felperes lakásvásárlásával összefüggésben hiányos, ugyanis elhallgatta azt a tényt, hogy a felperes 2008 óta bérelte az ingatlant, amint azt is, miszerint a 2016. évi önkormányzati rendelet szabályozta a bérlakások bérlők részére történő elidegenítésének szabályait, és a felperes e szabályrendszer alapján lefolytatott értékesítési eljárás eredményeként kötött szerződést. Az alperes teljes nyilatkozatát összefüggéseiben is értékelve arra a meggyőződésre jutott, hogy a nyilatkozat célzott megfogalmazásával, továbbá a hűtlen kezelés gyanújának felvetésével és ekként szövegbe ágyazásával az alperes megsértette a felperes becsületét és jóhírnevét, amit nem tesz semmissé, meg nem történtté az, hogy újságírói kérdésre utóbb már finomította nyilatkozatát. Rámutatott, az önkormányzati lakásértékesítés mint közügy vitatható,

azonban az elhallgatással, való tények hamis színben történő feltüntetésével megvalósult hamis tényállítás nem tartozik a védendő véleménynyilvánítási körbe. Megalapozottnak találta az alperes további jogsértéstől való eltiltására irányuló kereseti kérelmet, valamint 1 000 000 Ft összeg erejéig a felperes sérelemdíj iránti igényét is. A sérelemdíj mértékének meghatározása során figyelemmel volt annak preventív, visszatartó szerepére, emellett nyomatékosan értékelte, hogy az alperes nagy nyilvánosság előtt, a média által is közvetítetten valószínűsítette meg a jogsértést, továbbá hogy olyan bűncselekmény elkövetésének gyanúját vetette fel a felperes személyét illetően, amelynek elkövetője nem is lehet, miután a jegyző, aljegyző önkormányzati vagyont nem kezel. Megállapíthatónak találta az alperes felróhatóságát is, mivel az egyébként rendelkezésére álló összes szerződés és önkormányzati rendelet birtokában és feltételezhető ismeretében elhallgatta a való tényeket, illetve való tényeket is hamis színben tüntetett fel, azokat a felperesre terhesen csoportosítottan interpretálta. A felperes nyilvános elégtételadásra kötelezés iránti kereseti kérelmét elutasította, érvelése szerint ugyanis annak elrendelése megteremthetné az ismételt jogsértés lehetőségét, hiszen egy újabb sajtótájékoztatón az alperesi nyilatkozatok keretei nem korlátozhatók.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének leszállítását kérte. Jogorvoslati kérelmében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékok okszerűtlen értékelésére hivatkozott, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), b), c) és d) pontjai szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Álláspontja szerint az ítélet rendelkező része önmagával, de az indokolási résszel is ellentmondásban áll, hiszen az elsőfokú bíróság nyilatkozatait tényállításnak minősítette, ennek ellenére megállapította a felperes becsülethez való jogának megsértését is, másrészt ha nyilatkozatait részben véleménynek minősítette, indokát kellett volna adnia a kifejezőmódjában indokolatlanul bántó konjunktív tényállási elem megvalósulásának, ez azonban az ítélet indokolásából hiányzik. Hangsúlyozta, a sérelmezett nyilatkozat politikai véleménynyilvánítás volt, amely a felperes vonatkozásában nem volt indokolatlanul bántó. Iratellenesnek minősítette az ítélet azon megállapítását, amely szerint nyilatkozata hiányos, mivel elhallgatta azt a tény, hogy egy 2016. évi önkormányzati rendelet szabályozta a bérlakások bérlők részére történő elidegenítésének szabályait. Állította, ezzel szemben nyilatkozatából egyértelműen kiderül, hogy az egész sajtótájékoztató arról az önkormányzati rendeletről szólt, annak a kritikája volt, amely a vagyonerőértékesítést lehetővé tette. Szintén iratellenesnek ítélte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy valótlan tényként állította, miszerint az értékbecslést **(perben nem álló személy neve)**, illetve cége végezte el, e tekintetben ugyanis nyilatkozatában feltételes módon fogalmazott és nem tényt állított. Hangsúlyozta, a 2017. május 25-én kötött adásvételi szerződésből az nem derül ki, hogy az önkormányzat a rendelkezésre álló értékenntartó nyilatkozatok közül melyiket vette alapul, az azonban egyértelmű, hogy valamennyiben azonos érték szerepel, így megalapozott az a feltevése, hogy a korábbi determinálta későbbit.

A Pp. 369. § (3) bekezdésének b) pontja alapján kérte, hogy az ítélet tábla az általa csatolt okirati bizonyítékokat értékelve az ítéleti tényállás módosításával állapítsa meg, hogy a felperes a sérelmezett nyilatkozat időpontjában közszereplőnek minősült.

A hűtlen kezelésre vonatkozó nyilatkozatrész tekintetében hangsúlyozta, az általános alannyal bíró kijelentés, amelyből következően egyáltalán nem állította azt, hogy a felperes hűtlen kezelést követett el, vagy ha a hűtlen kezelés gyanúja beigazolódná, akkor annak elkövetője egyértelműen a felperes lenne.

Végezetül sérelmezte az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj mértékét, amely álláspontja szerint különösen súlyos és aránytalan szankció, annak mértéke az előbbieken kifejtettekre is figyelemmel eltúlzott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira figyelemmel. Véleménye szerint az alperes fellebbezési érvelésével szemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sérelmezett nyilatkozat egyértelműen tényállításnak minősül, amelyre a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki. Az ugyanis csak a bírálat, jellemzés, nézet és kritika szabadságát foglalja magában, az alkotmányos védelem azonban nem vonatkozhat a tények meghamisítására. Ismételten hangsúlyozta, az általa megvásárolt lakást az eladást megelőzően nem **(perben nem álló személy neve)** értékelte fel, hanem a független szakértőként eljáró **(cég 3)**, és ez a cég készítette a szerződéskötést megelőzően az értékfenntartó nyilatkozatot is. Kiemelte, a forgalmi érték 40 %-ának megfelelő összegű vételár meghatározása a szerződéskötéskor hatályban lévő önkormányzati rendelet alapján történt, ő pedig mint bérlő részesült vételárkedvezményben. Az alperes mindezen tényeket elhallgatta a sajtótájékoztató során, ami alkalmas volt arra, hogy a közvéleményt félrevezesse. Álláspontja szerint semmiképpen sem tekinthető eltúlzottnak az elsőfokú bíróság által megállapított 1 millió Ft összegű sérelemdíj, figyelembe véve az alperes felróhatóságát, hiszen polgármesterként rendelkezésére állt az összes szerződés, önkormányzati rendelet.

A fellebbezés túlnyomórészt **alaptalan**.

Az alperes az ítélet tábla által gyakorolni kért felülbírálati jogkörök közül részben eljárásjogi, részben anyagi jogi indokokra hivatkozott. Eljárási szabálysértésként a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján azt jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat és egyéb peradatokat tévesen értékelte, ezért helytelenül állapította meg a tényeket, és ezekből hibás jogi következtetést vont le. Ezen indokok alapján azonban legfeljebb anyagi jogi felülbírálatnak lehet helye a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjai alapján. Ennek azonban az ügy eldöntése szempontjából nem volt jelentősége figyelemmel arra, hogy az alperes az anyagi jogi felülbírálat körében hivatkozott a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-d) pontjainak rendelkezéseire.

Az anyagi jogi felülbírálat keretei között elsődlegesen azt kifogásolta, a sajtótájékoztatón nem állította, hogy **(perben nem álló személy neve)** cége végezte el az értékbecslést, csupán feltételes módon fogalmazott, az pedig valós tény, hogy a **(cég 2)** is készített egy értékfenntartó nyilatkozatot, amelyben ugyanolyan összegben jelölte meg a lakás értékét, mint a hivatalos értékbecslő, azaz következtetése nem volt okszerűtlen. Az alperes érvelésével szemben azonban a sajtótájékoztatón elhangzott nyilatkozat azon részében, miszerint „2008-ban az önkormányzat 14 millió forintért vásárolta meg az **(cég 1)**-től, **(perben nem álló személy neve)**-től ezt a lakást, majd az ő általa felértékelte ár alapján...” már tényként állította, hogy **(perben nem álló személy neve)** volt az ingatlan értékbecslője, ez pedig valószínű tényállítás. Ezzel szemben a felperes által a megvásárolt ingatlan értékbecslését nem **(perben nem álló személy neve)** vagy a hozzá köthető alperes által hivatkozott **(cég 2)** végezte el, hanem a tőlük független **(cég 3)**, erre a tényre azonban az alperes a sajtótájékoztatón nem tért ki, ezzel azt sugalmazta, hogy az ingatlan értékének meghatározása során visszaélés történt.

Az alperes fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a felperesnek közszereplőként magasabb tűréshatárral kell rendelkeznie, és fokozottan tűrnie kell a vele szemben megfogalmazott kritikus véleményeket. A következetes bírói gyakorlat szerint azt a kérdést, hogy az érintett személy közszereplőnek minősül-e, nem általában az adott személy pozíciója, hivatali beosztása, közéleti státusza vagy valamely okból fennálló szélesebb körű ismertsége, hanem a jogi megítélés szempontjából releváns, konkrét élethelyzet alapján kell megítélni (BDT2011. 2420. I.). Jelen ügyben tényként rögzíthető, hogy a sajtótájékoztató időpontjában a felperes aljegyzőként dolgozott. E tisztségénél, munkakörénél fogva elfogadható, hogy közéleti szereplőnek minősül, ennek azonban

az ügy eldöntése szempontjából nem volt jelentősége. A Ptk. 2:44. §-a alapján ugyanis a közéleti szereplő személyiségi jogai védelmének korlátozhatósága csak annak megítélésénél játszik szerepet, hogy hol húzhatók meg a szabad véleménynyilvánítás jogának határai. A perben azonban az alperes - a későbbiekben kifejtettek szerint - nem politikai véleményt alkotott, hanem részben valótlan tényeket állított, részben valós tényeket hamis színben tüntetett fel, ezért a felperes esetleges közszereplői státuszának kérdése irreleváns. Ebből következően az alperes által az elsőfokú eljárásban csatolt, a felperessel készült interjúkat tartalmazó sajtócikkek - amelyekkel a felperes közéleti szereplői státuszát kívánta bizonyítani - a jogvita elbírálása szempontjából közömbösek.

Az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a nyilatkozatát tényállításnak. Állítása szerint a nyilatkozat összességében értékelve nem tényállítás, hanem közügyeket érintő véleménynyilvánítás, megfogalmazását tekintve pedig nem minősül bántó, sértő kijelentésnek, ha viszont tényállításnak minősíthető, az nem sértheti a felperes becsületét. Az ítéletábra az alperes ez utóbbi álláspontjával egyetért, a becsületsértést és jóhírnévsértést ugyanis alapvetően az határolja el egymástól, hogy a kifogásolt közlés tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősül-e. A más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tény állítása, híresztelése vagy valós tény hamis színben való feltüntetése jóhírnévsértést valósít meg [Ptk. 2:45. § (2) bekezdés], míg a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás a becsülethez való jog megsértését jelenti [Ptk. 2:45. § (1) bekezdés].

Annyiban egyetért az ítéletábra az alperes fellebbezési álláspontjával, hogy tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a becsülethez való jog megsértését. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen ismertette a tényállítás, véleménynyilvánítás elhatárolására vonatkozó szempontokat és az ezzel kapcsolatos állandó bírói gyakorlatot, és helyesen állapította meg, hogy az alperes kereset tárgyát képező közlései tényállítások. A felperes a hűtlen kezelés gyanúját felvető szövegrész tekintetében hivatkozott becsületsértésre, ennek mögöttes tartalma azonban egy burkolt tényállítás, amelynek lényege a szövegösszefüggés alapján az, hogy a hűtlen kezelés gyanúját felvető cselekményt a felperes követte el. Tévesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság a felperes becsülethez való jogának megsértését, ezért az ítéletábra azt mellőzte, és az erre irányuló keresetet elutasította.

A felperes által sérelmezett egyéb nyilatkozatrészek tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy azok tartalmukat tekintve tényállításnak minősülnek és nem közügyeket érintő véleménynyilvánításnak, mivel azok valóságtartalma bizonyítható lenne. A kifogásolt szövegrész jelentős részben valóban valós tényeket tartalmaz ugyan, de azzal, hogy valótlanul jelölte meg az alperes a vételár alapjául szolgáló értékbecslés készítőjeként **(perben nem álló személy neve)**-t, illetve a hozzá köthető gazdasági társaságot, valamint a kérdés megítélése szempontjából releváns tényeket elhallgatott (a felperes hosszabb időn keresztül piaci alapon megállapított bérleti díj mellett bérelte az általa megvásárolt lakást, és az értékesítés megfelelt a hatályos önkormányzati rendelet szabályainak), az sugallta, hogy a felperes jogosulatlanul, aljegyzői pozíciójával visszaélve, a jogszabályi rendelkezéseket kijátszva, az önkormányzatot megkárosítva jutott hozzá az általa megvásárolt lakáshoz. Ezt az értelmezést erősítette az is, hogy a sajtótájékoztató bevezetőjét az alperes a Budapest V. kerületi lakáspanamára való utalással kezdte. Ezeknek a burkolt tényállításoknak a valóságtartalma az eljárás során nem nyert bizonyítást, viszont alkalmasak voltak a felperes személyének hátrányos megítélésére, különös tekintettel az általa betöltött munkakörre is. Egyetértett ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával abban, hogy az alperes nyilatkozatának egyes részei sértették a felperes jóhírnévhez való személyiségi jogát. Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében kiemelt szövegrész részben valós tényeket tartalmazott, az ítéletábra a jogsértő magatartásokat a rendelkező rész szerint pontosította.

Részben megalapozott az alperes fellebbezése ugyanakkor a sérelemdíj összegét illetően. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése értelmében a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire, különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására tekintettel egy összegben határozza meg. Egyetértett az ítéletábra az alperessel annyiban, az elsőfokú bíróság által megállapított összegű sérelemdíj mértéke - a bírói gyakorlatot is figyelembe véve - aránytalanul magas, amelynek leszállítása részben indokolt, különös tekintettel arra is, hogy az ítéletábra a becsületsértés tekintetében a keresetet nem találta megalapozottnak. Erre figyelemmel a felperest ért immateriális hátrány kompenzálására 700 000 Ft összegű sérelemdíjat talált arányosnak és elégségesnek.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta. A megváltozott elsőfokú pernyertességi-pervesztességi arányokra figyelemmel az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 60 000 Ft-ra leszállította és megállapította, hogy ezt meghaladóan a peres felek az elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeiket a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján maguk viselik.

A másodfokú eljárásban a felek pervesztessége fele-fele arányúnak tekinthető, ennek megfelelően a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján 50-50 %-ban kötelesek viselni az ellenérdekű fél - ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségét. A felperes a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján - a csatolt megbízási szerződéssel igazoltan - 135 000 Ft költséget számított fel, amelynek felére, azaz 67 500 Ft-ra tarthat igényt. Az alperes az IM rendeletre utalással 127 000 Ft munkadíjat és 31 750 Ft költséget számított fel, megbízási szerződést azonban nem csatolt, így számára az IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdése és 4/A. §-a alapján - az 1 millió Ft-os fellebbezési perérték figyelembe vételével - 31 750 Ft munkadíj állapítható meg, amelynek 50 %-a, 15 875 Ft illeti meg. A két összeg különbözeteként a felperes javára mutatkozik 51 625 Ft, amelynek megfizetésére kötelezte az ítéletábra az alperest.

Az eljárásra irányadó tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett 80 000 Ft-ot a peres felek 50-50 %-ban kötelesek viselni, amelyről az ítéletábra a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (2) bekezdése alapján határozott.

Szeged, 2019. április 23.

Dr. Szeghő Katalin s.k.	Bálint Attila s.k.	Béri András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró